

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Město Písek**, sídlem úřadu Písek, Velké náměstí 114/3, zast. JUDr. Filipem Chytrým, advokátem, sídlem Praha 5, Malátova 633/12, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11. 6. 2010, č.j. 16/45067/2010/1687,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11. 6. 2010, č.j. 16/45067/2010/1687, a rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2010, č.j. 2274/10-2700/08, se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 21.036 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Filipa Chytrého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva financí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2010 č.j. 2274/10-2700/08, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 135.320 Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., kterého se žalobce měl dopustit tím, že

v období let 2009 a 2010 nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. Konkrétně se jednalo o cenu nájemného z pozemků nesloužících pro účely podnikání nájemce, která je pro inkriminované období stanovena v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) výměru MF č. 01/2010 ve výši 20 Kč/m²/rok.

V odůvodnění pak odvolací orgán zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že kontrolní zjištění je správné a spolehlivě prokázáno. Doklady ve spise prokazují, že účastník uplatnil vůči kupujícímu vyšší než maximální ceny, které jsou pro rok 2010 stanoveny v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) výměru MF č. 01/2010 ve výši 20 Kč/m²/rok. Podle vzorů smluv o nájmu pozemků účastník uplatnil vůči kupujícím vedle ceny nájemného stanovené uvedeným ustanovením cenových předpisů i náklady na zpracování smlouvy, jak je podle Ministerstva financí uvedeno v čl. IV. předmětných smluv. Tuto skutečnost podle odvolacího orgánu účastník nezpochybňuje. Odvolací orgán se ztotožnil se závěrem finančního ředitelství, že nad úroveň maximální ceny není možno účtovat žádné částky související s předmětným pronájmem. V daném případě jde podle odvolacího orgánu o běžný obchodní případ mezi dvěma právními subjekty. Odvolací orgán rovněž uvedl, že rozhodně nepatří k obchodním zvyklostem, že by kupující či nájemce věcí movitých či nemovitých sjednával a platil kromě sjednané ceny i administrativní náklady související s vypracováním obchodní smlouvy. Jak odvolací orgán konstatoval, je zřejmé, že zákonodárce maximální cenou ve smyslu § 5 zákona č. 526/1990 Sb. rozumí částku, kterou není přípustné překročit žádným způsobem, tedy ani účtováním administrativních nákladů. Podle odvolacího orgánu účtování administrativních nákladů nesporně navyšuje celkovou uplatněnou cenu nad úroveň stanovené ceny maximální, a to zejména v daném případě, kdy zaplacení těchto administrativních nákladů je podmínkou uzavření nájemní smlouvy.

Dále se pak odvolací orgán zabýval námitkami žalobce uvedenými v podaném odvolání a mimo jiné uvedl, že podle § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. je maximální cena cenou, kterou není přípustné překročit. Ustanovení § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. se pak dle názoru odvolacího orgánu v žádném případě netýká postupu při sjednávání maximálních cen, ale postupu při sjednávání neregulovaných cen, popř. věcně usměrňovaných cen. Postup žalobce, kdy k maximální ceně připočetl náklady za vypracování smlouvy, je možno považovat za obcházení platných předpisů a smyslu regulace cen jako takové. Jestliže by podle odvolacího orgánu cenové předpisy předpokládaly, že k regulovaným cenám je možno z jakéhokoli důvodu připočítat jinou částku – cenu, cenová regulace by tím pozbývala smyslu. Odvolací orgán také podotkl, že Ministerstvo financí publikovalo dne 30.1.2009 ve „Zprávách Ministerstva financí pro finanční orgány obcí a krajů“ pod č.j. 12/8104/2009-162 své stanovisko, že v cenách uvedených v odst. 1 písm. d) položkového čísla 3 oddílu A část I. výměru MF č. 01/2009 jsou zahrnuty mj. i náklady související se sjednáním nájemní smlouvy.

Odvolací orgán souhlasil se žalobcem, že v daném případě se jedná o nájemní vztah, který je však co do výše sjednané ceny omezen platnou regulací cen, tzn., že nemohou být smluvními stranami sjednány vyšší než maximální ceny. V tomto případě by bylo možno aplikovat § 40a občanského zákoníku, kde je stanoveno, že je-li právní úkon v rozporu s obecně závazným předpisem o cenách, je neplatný v rozsahu, ve kterém odporuje tomuto předpisu, jestliže se ten, kdo je tímto úkonem dotčen, neplatnosti dovolá.

Odvolací orgán rovněž souhlasil s tvrzením, že žádný předpis nenařizuje, že by smlouva uzavřená na dobu určitou musela obsahovat garanci možného prodloužení. Daný text smlouvy však podle odvolacího orgánu může navozovat dojem, že cena za vyhotovení smlouvy bude vyžadována opakovaně při každém uzavírání nové smlouvy pro další rok.

Odvolací orgán zdůraznil, že maximální cenu není možno žádným způsobem překročit, tedy ani účtováním administrativních nákladů. Odvolací orgán tedy považoval postup žalobce jednoznačně za překročení stanovených maximálních cen. Výše nepřiměřeného majetkového prospěchu je podle odvolacího orgánu stanovena správně jako rozdíl mezi cenami uplatněnými a cenami, které mohly být maximálně uplatněny.

Odvolací orgán považoval kontrolní zjištění za správné.

Žalobce v žalobě namítal, že žádný zákonný předpis nebrání tomu, aby si v daném případě při dodržení regulované ceny účtoval ekonomicky oprávněné náklady ve smyslu citovaného § 2 odst. 7 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., tzn., že se v daném případě jedná o dvě odlišné částky, které nelze bez dalšího spojit.

Žalobce také uvedl, že problematikou cenové regulace se ve svých rozhodnutích zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud ČR. Žalobce je pak přesvědčen, že cenový výměr MF č. 01/2010 v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Dle názoru žalobce tento předpis mimo jiné neobstojí v testu proporcionality, jelikož nutí vlastníky, v podmínkách tržního hospodářství, pronajímat určité pozemky za zcela netržní ceny, čímž nepřípustně omezuje jejich ústavně garantovaná vlastnická práva. Předmětný cenový výměr je tedy podle žalobce v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“).

Ve vyjádření k žalobě Ministerstvo financí reagovalo na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě, mělo je za nedůvodné, a proto navrhlo žalobu zamítnout.

Dne 1. 1. 2013 přešla pravomoc provádět cenové kontroly a ukládat pokuty za porušení cenových předpisů v prvním stupni na Specializovaný finanční úřad (srov. § 3 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění účinném od 1. 1. 2013). O odvoláních proti rozhodnutím vydaným Specializovaným finančním úřadem pak rozhoduje Odvolací finanční ředitelství (srov. § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky). Vzhledem k tomu, že na Odvolací finanční ředitelství přešla působnost žalovaného, soud dle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), jako s žalovaným nadále jednal s Odvolacím finančním ředitelstvím.

Ve správním spise se pak pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty: protokol Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 18. 3. 2010 z kontroly dodržování cenových předpisů podle zákona č. 526/1990 Sb. v období let 2009 a 2010, zaměřené na dodržování maximálních cen nájemného z pozemků nesloužících k podnikání nájemce u Města Písek vč. přílohy č. 1, námitky žalobce proti protokolu z kontroly o dodržování cenových předpisů podle zákona č. 526/1990 Sb., oznámení Finančního

ředitelství v Českých Budějovicích o zahájení správního řízení ze dne 6. 4. 2010, 2 smlouvy o nájmu pozemku ze dne 11. 12. 2009, rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2010, č.j. 2274/10-2700/08, odvolání žalobce ze dne 3.5.2010 a žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 11.6.2010, č.j. 16/45067/2010/1687.

Při jednání konaném dne 13. 3. 2014 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze žalobu nejprve zamítl, a to rozsudkem ze dne 13. 3. 2014, č.j. 7 Af 33/2010-50. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud vydal rozsudek ze dne 26. 6. 2015, č.j. 8 As 66/2014-51, rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 7 Af 33/2010-50 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud k dané věci mimo jiné uvedl:

„V dané věci se posouzení dělí na dvě základní otázky. První je, zda mohl stěžovatel účtovat administrativní poplatky nad rámec regulované ceny nájmu (zboží). Druhou je, zda, v případě, když soud dospěje k závěru, že nemohl účtovat poplatky nad rámec regulované ceny nájmu a poplatky tak spolu se stanoveným nájemným fakticky tvořily jedinou cenu nájmu, ob stojí regulace nájmu v testu proporcionality (srov. 8 Afs 22/2008).

Žalovaný i městský soud vycházeli z názoru, že nelze v posuzované věci aplikovat § 2 odst. 7 zákona o cenách, neboť v dané věci se nejedná o cenu sjednávanou, ale o situaci, kdy je cena regulována.

Lze přisvědčit stěžovateli, že i v případě smluv, které uzavíral, bylo stanovení ceny výsledkem procesu sjednávání ceny. Zákon o cenách v § 5 rozlišuje úředně stanovené ceny jako maximální, pevné a minimální. Pouze v případě ceny pevné se jedná o cenu, kterou není přípustné změnit, tedy o cenu, kterou nelze sjednat jinak, než jak stanoví cenový předpis. V posuzované věci cenový předpis stanovoval cenu maximální, tedy bylo možno sjednat cenu nižší, nikoliv ale cenu zvyšovat.

Skutečnost, že lze i v případě stěžovatele o ceně vyjednávat, ale neodůvodňuje automatickou aplikaci § 2 odst. 7 zákona o cenách na posuzovanou věc. Citované ustanovení je třeba vykládat v jeho vnitřních souvislostech a systematicky. Namítaný § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách se váže k § 2 odst. 3 a 5 zákona o cenách a doplňuje (zpřesňuje) pozitivním výčtem definici nepřiměřeného majetkového prospěchu. Podle § 2 odst. 5 zákona o cenách nesmí ani jedna ze smluvních stran zneužít svého výhodnějšího hospodářského postavení k získání nepřiměřeného majetkového prospěchu, který prodávající získá, jestliže prodá zboží za cenu, která zahrnuje neoprávněné náklady [§ 2 odst. 5 písm. a) bod 1. zákona o cenách]. Stejně tak nepřiměřený majetkový prospěch získá prodávající, který prodá zboží za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou [§ 2 odst. 5 písm. a) bod 2. zákona o cenách] nebo vyšší, než by odpovídalo pravidlům cenové regulace [§ 2 odst. 5 písm. a) bod 3. zákona o cenách].

Z uvedeného je patrné, že § 2 odst. 5 zákona o cenách rozlišuje tři vzájemně se vylučující typy cen, u kterých může ze strany prodávajícího dojít k získání neoprávněného majetkového prospěchu. Těmito cenami jsou a) cena zahrnující další náklady (nebo zisk získaný na základě uplatnění vyšší ceny prodeje oproti obvyklé ceně, v případě zneužití výhodnějšího postavení na trhu), b) cena maximální nebo pevně úředně stanovená a c) cena podle pravidel cenové regulace.

Oproti tomu kupující získává neoprávněný majetkový prospěch, pokud nakupuje zboží za cenu výrazně nedosahující oprávněných nákladů nebo nižší, než je cena obvyklá, v případě

zneužití výhodnějšího postavení na trhu, nebo za cenu nižší než minimální nebo pevnou úředně stanovenou (§ 2 odst. 5 písm. b) zákona o cenách). Tedy i v případě kupujícího je rozlišováno více druhů cen, a to a) cena výrazně podnákladová nebo nižší než obvyklá a b) cena nižší než minimální nebo pevně úředně stanovená.

Pravidla obsažená v § 2 odst. 7 zákona o cenách jsou definiční a definují pro účely zákona o cenách dva pojmy, a to ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk. Z předcházejících ustanovení je patrné, že tyto dvě definice se mohou vztahovat pouze k cenám dle § 2 odst. 5 písm. a) bod 1. a § 2 odst. 5 písm. b) bod 1. zákona o cenách, které jediné při stanovení ceny pracují s pojmy (ne)oprávněné náklady a (ne)přiměřený zisk. Zároveň je ale zřejmé, že zákonodárce pro účely zákona o cenách a pro účely navazující cenové regulace vedle sebe jako vylučující se možnosti postavil ceny zahrnující i oprávněné náklady a ceny jakkoliv regulované (maximální, pevné, minimální, nebo ceny podle pravidel cenové regulace).

Jestliže zákonodárce pouze u jedné z kategorií cen umožnil samostatné posouzení oprávněných nákladů jako složky, která rozhoduje o zákonnosti dohody o ceně ve smyslu zákona o cenách, tak jediným logickým závěrem je, že pro účely zákona o cenách a navazující cenové regulace nelze jakékoliv být i dle § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách odůvodnitelné oprávněné náklady vztahovat k ostatním cenám, tedy k cenám maximálním, pevným, minimálním, nebo cenám podle pravidel cenové regulace. Smluvní ustanovení, kterými by smluvní strany modifikovaly ceny maximální, pevné, minimální, nebo ceny podle pravidel cenové regulace, odporují smyslu cenové regulace. K uvedenému se v obecné rovině vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 30. 10. 2003, čj. 5 A 75/2002 - 53, kde uvedl, že 'Při posouzení další žalobcovy námitky, podle níž je sjednání odměny za placení před datem splatnosti (právě tak jak byla tato odměna v souzeném případě sjednána) plně v rámci smluvní volnosti stran, neboť se nedotýká ceny samotné, ale je pouze platební - nikoliv cenovou - podmínkou, je třeba nejprve vyložit pravou povahu tohoto jednání žalobce ve světle cenových předpisů, jejich znění a smyslu. Zákon o cenách a předpisy s ním související sledují v těch částech, kde stanovují odběratelům – tedy i odběratelům mléka včetně žalobce – povinnost nesjednávat výkupní cenu pod úroveň normativně určenou, cíl, jímž je ochrana opačné strany transakce, tedy dodavatelů, před hrozbou tržního tlaku k cenovému podbízení, jenž by mohl ohrozit existenci slabších subjektů této tržní výměny. Proto je stanovována nominální tržní cena, jež nemůže být podkročena, a proto se také objevuje v následných právních předpisech zákaz stanovovat smluvně další věcné podmínky, jež by vedly k faktickému podkročení těchto nominálních limitů, jakkoliv by tyto limity samotné byly v určení kupní ceny respektovány. Ve světle této úvahy je pak irrelevantní, zda žalobce označuje stanovení této podmínky za podmínku cenovou či platební, a podstatným je fakt, zda se dodavatelům fakticky dostává ochrany cenovými předpisy zakotvené, tedy zda v konečném důsledku dostanou za dodávané zboží cenu, kterou Ministerstvo financí stanovilo jako minimální; jinými slovy zkoumání naplnění zákona o cenách a souvisejících předpisů se nemůže zaměřovat na otázky smluvního označování částek plynoucích mezi dodavateli a odběrateli, nýbrž musí se koncentrovat na otázku směřující k podstatě věci, tedy zda dodavatelé dostali v konečném důsledku za své zboží minimální částku předpokládanou zákonem. V posuzovaném případě se tak nestalo, neboť částky, jež dodavatelé fakticky dostávali, byly nižší, než je stanovená úroveň, a smluvní postup žalobce se tím dostal do rozporu s těmito předpisy, a byl proto po právu sankcionován.'

V posuzované věci se jedná o principiálně stejnou situaci pouze s tím rozdílem, že byly překračovány ceny maximální, taktéž s odkazem na princip smluvní volnosti. Ze skutkových okolností případu je zřejmé, že stěžovatel účtováním administrativních nákladů korigoval nízkou stanovenou maximální cenu. Není rozhodné, zda ji korigoval s ohledem na její

nedostatečnou ekonomickou výhodnost nebo s ohledem na její nedostatečnou výši, která nepokrývala ani jeho administrativní náklady. Délka uzavíraných smluv spíše nasvědčuje, že administrativní náklady skrývaly umělé navýšení maximální regulované ceny, neboť smlouvy byly uzavírány pouze na dobu jednoho roku a z chování stěžovatele lze dovodit, že při razantně nezměněné výši regulované ceny by byly opět účtovány administrativní náklady k 'pokrytí' nákladů na zpracování smlouvy.

Nelze přijmout ani argument stěžovatele, že administrativní náklady byly účtovány v zanedbatelné výši, když nejkřiklavěji působí nájem 1 m², kde účtované administrativní náklady překročily regulované nájemné sedmáctkrát, tedy o 1700 %, jakkoliv to v absolutních hodnotách může působit marginálně.

Maximální cena podle § 5 odst. 2 zákona o cenách je cena, kterou nelze překročit. Zákon o cenách veřejnoprávně omezuje smluvní volnost soukromoprávních subjektů. Legislativce ve vztahu k úředně stanoveným cenám neumožnil výslovně účtování vedlejších nákladů tak, jak to umožnil ve vztahu k cenám dle § 2 odst. 5 písm. a) bod 1. zákona o cenách. Úředně stanovené maximální a pevné ceny v sobě proto obsahují i kalkulaci oprávněných nákladů a nelze je uměle navyšovat.

I když je správné tvrzení stěžovatele, že administrativní náklady jsou typově odlišné od nájemného, pro účely zákona o cenách tvoří ekonomicky oprávněné náklady jedno ze zásadních kritérií pro rozlišování nepřiměřeného majetkové prospěchu, a proto musí být posuzovány spolu s nájemným, jako cenou nájmu, jak soud uvedl výše.

Závěry městského soudu i žalovaného jsou v tomto bodě správné.

Jestliže žalovaný i městský soud dospěli k závěru, že stěžovatel nebyl oprávněn účtovat administrativní poplatek, konečným důsledkem tohoto závěru je, že stěžovatel stanovil cenu v rozporu s cenovou regulací.“

Dále Nejvyšší správní soud vytkl Městskému soudu v Praze, že se s konkrétně formulovanou žalobní námitkou nezákonnosti cenové regulace cenovými výměry Ministerstva financí č. 01/2010, resp. nepřiměřenosti této zákonné úpravy, řádně nevypořádal. Nejvyšší správní soud uložil Městskému soudu v Praze, aby v dalším řízení posoudil soulad cenové regulace prostřednictvím předmětných cenových výměrů Ministerstva financí se zákonem č. 526/1990 Sb., s Listinou základních práv a svobod (zejména s čl. 11, čl. 2 odst. 2 a čl. 4) a s mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, dále aby vzal v úvahu bohatou judikaturu Ústavního soudu k souvisejícím otázkám, podle níž je cenová regulace v demokratických právních řádech opatřením obecně přípustným, ovšem pouze ve výjimečných případech, za omezených podmínek a s časovým omezením na nezbytnou dobu. Městský soud v Praze má dle Nejvyššího správního soudu především použít tzv. test proporcionality (přiměřenosti), který zformuloval a aplikoval Ústavní soud (např. v nálezu č. 405/2002 Sb.). Zodpovězení otázky, zda aplikovaný cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 je v aplikovaných částech v souladu se zákonem, resp. zda je v případě předmětné regulace naplněn princip přiměřenosti zásahů státu do ústavně zaručených práv, je pro posouzení zákonnosti či nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného dle Nejvyššího správního soudu zásadní. Nejvyšší správní soud dále odkázal i na svůj rozsudek ze dne 22. 10. 2010, č.j. 8 Afs 47/2010-123, v němž se podrobně zabýval hodnocením proporcionality cenové regulace ve vztahu k pozemkům nesloužícím k podnikání nájemců v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2014, tedy v době, kdy byla cenová regulace provedena cenovými výměry Ministerstva financí č. 01/2003 a č. 01/2004.

Městský soud v Praze v dalším řízení na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž při svém rozhodování byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku č.j. 8 Afs 66/2014-51, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud poznamenává, že o věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; soud tak v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s.ř.s. měl za to, že účastníci řízení s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasili.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud, v dané věci se posouzení dělí na dvě základní otázky. První je, zda mohl žalobce účtovat administrativní poplatky nad rámec regulované ceny nájmu (zboží). Druhou je, zda, v případě, když soud dospěje k závěru, že žalobce nemohl účtovat poplatky nad rámec regulované ceny nájmu a poplatky tak spolu se stanoveným nájemným fakticky tvořily jedinou cenu nájmu, obстоjí regulace nájmu v testu proporcionality.

Co se týče první otázky, zdejší soud dospěl již v předcházejícím rozsudku k závěru, že § 2 odst. 7 zákona č. 526/1990 Sb. v daném případě nelze použít, přičemž tento právní názor potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku. Soud v této souvislosti odkazuje na argumentaci obsaženou v jeho předchozím rozsudku č.j. 7 Af 33/2010-50 (str. 4), jakož i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 66/2014-51, odst. [21]-[33] (citaci tohoto odůvodnění viz výše), přičemž považuje za nadbytečné ji znovu opakovat i na tomto místě; pouze stručně shrnuje, že zákon č. 526/1990 Sb. veřejnoprávně omezuje smluvní volnost soukromoprávních subjektů; zákonodárce ve vztahu k úředně stanoveným cenám neumožnil výslovně účtování vedlejších nákladů tak, jak to umožnil ve vztahu k cenám dle § 2 odst. 5 písm. a) bod 1. zákona č. 526/1990 Sb. Úředně stanovené maximální a pevné ceny v sobě proto obsahují i kalkulaci oprávněných nákladů a nelze je uměle navyšovat. Žalobce proto stanovil cenu v rozporu s cenovou regulací. Tato žalobní námitka tudíž není důvodná.

Soud se dále zabýval druhou otázkou (žalobní námitkou), a sice, zda předmětná cenová regulace je proporcionální, resp. zda cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 je v aplikovaných částech v souladu se zákonem a ústavním pořádkem České republiky.

Podle čl. 11 odst. 1 Listiny každý má právo vlastnit majetek; vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu; dědění se zaručuje. V čl. 11 odst. 3 Listiny ústavodárce stanoví, že vlastnictví zavazuje; nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy; jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

Podle čl. 4 odst. 1 Listiny povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Podle čl. 4 odst. 4 Listiny při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

V čl. 2 odst. 2 Listiny je stanoveno: „Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“ Obdobně pak čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále též „Ústava“) stanoví: „Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.“

Podle § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb. správní orgány příslušné k regulaci cen podle zákona upravujícího působnost orgánů České republiky v oblasti cen mohou regulovat ceny podle tohoto zákona,

- a) je-li trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže,
- b) vyžaduje-li to mimořádná tržní situace,
- c) pro účely odvodu spotřební daně z cigaret podle zvláštního právního předpisu,
- d) vyžadují-li to předpisy Evropských společenství, nebo
- e) vyžaduje-li to veřejný zájem spočívající v udržení vyváženého postavení prodávajícího a kupujícího u zboží zcela nebo zčásti dotovaného z prostředků státního rozpočtu nebo z jiných veřejných rozpočtů.

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. rozhodnutí cenových orgánů podle tohoto zákona jsou závazná pro okruh adresátů, který je v nich vymezen.

V § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb. je stanoveno: „Cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle § 3 odst. 2, kraje a obce svým nařízením, zboží podléhající cenové regulaci podle § 5, 6 a 8, uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn.“ V § 10 odst. 2 větě první a druhé je stanoveno, že předpisy o regulaci cen podle odstavce 1 zveřejňuje Ministerstvo financí v Cenovém věstníku, Ministerstvo zdravotnictví ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví, Energetický regulační úřad v Energetickém regulačním věstníku a Český telekomunikační úřad v Poštovním věstníku.

V posuzovaném případě pak byl aplikován cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010, účinný od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2011, a to v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d), kde pod pořadovým číslem 20 bylo stanoveno maximální roční nájemné za nájem pozemků užívaných v ostatních případech neuvedených v písm. a), b) a c) (včetně hrobových míst) pro ostatní, výše nevyjmenovaná města, která byla do 31. 12. 2002 sídly okresních úřadů, a to ve výši 20 Kč/m².

Otázkou cenové regulace se opakovaně zabýval Ústavní soud. Kupříkladu ve svém nálezu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 8/02, publ. pod č. 528/2002 Sb., uvedl: „Cenová regulace sama o sobě nemůže být v demokratickém právním státě považována za neústavní. Otázkou ke zvážení proto vždy je, ve kterých případech (druh zboží a služeb), vůči komu (výrobci, prodejci), jakou formou (cenové rozhodnutí, podzákonný předpis, zákon) a v

jakém rozsahu (princip přiměřenosti, ochrana podstaty a smyslu základního práva nebo svobody) je přípustné ji použít. ...

Ochrana vlastnických práv nevylučuje regulaci nájemného (zejména čl. 11 odst. 3 a čl. 26 odst. 1 a 2 Listiny) jako ústavní formu realizace politiky státu v případě, že se pohybuje v rámci vymezeném ústavním pořádkem a mezinárodními závazky České republiky, přičemž je nutno bedlivě zvažovat jak existenci veřejného zájmu opravňujícího k uplatnění usměrňujících (kontrolních) opatření, tak rovněž výběr podrobných pravidel pro uskutečňování takových opatření. Zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. To znamená, že musí existovat rozumný (opodstatněný) vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli [k tomu viz nálezy sp. zn. Pl. ÚS 24/99 (č. 167/2000 Sb.), Pl. ÚS 3/2000 (č. 231/2000 Sb.) a Pl. ÚS 5/01 (č. 410/2001 Sb.)].

... Pravidlem v této oblasti je proto stanovení nájemného dohodou (čl. 2 odst. 3 Listiny) jako volného (nikoli libovolného) nájemného, jeho regulace je pak výjimkou, která by měla být časově omezena na nutnou dobu.“

Na místě je tak použití testu proporcionality, který ve své judikatuře zformoval Ústavní soud, a to kupříkladu v nálezu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, publ. pod č. 405/2002 Sb., kde uvedl, že zásah do základních práv a svobod v zájmu ochrany jiného základního práva a svobody či veřejného zájmu musí splňovat tato tři kritéria: „*První z nich je princip způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), dle něhož musí být příslušné opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná princip potřeby, dle něhož je povoleno použít pouze nejšetrnějšího - ve vztahu k dotčeným základním právům a svobodám - z více možných prostředků. Třetím principem je princip přiměřenosti (v užším smyslu), dle kterého újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli, tj. opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 5. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 25/97; publ. in Ústavní soud České republiky, Sbírka nálezů a usnesení, C.H. Beck, sv. 11, č. 53).*“

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí argumentoval naplněním podmínky dle § 1 odst. 6 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., podle něhož mohou být regulovány ceny podle tohoto zákona, je-li trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže. Ve svém vyjádření k žalobě pak zdůvodňoval cenovou regulaci u nájemného z pozemků nesoužících podnikatelským účelům ve „specifiku České republiky oproti jiným zemím s rozvinutou tržní ekonomikou spočívající v tom, že v tuzemsku neplatí obvyklý princip, že stavba a pozemek mají stejného vlastníka (tento právní stav se změnil nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ovšem až po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pozn. soudu). Z toho pramení nepřehledné spektrum případů, kdy v dlouhodobém vývoji byly zřizovány stavby všemožných účelů užití na pozemcích, které nebyly ve vlastnictví stavebníka.“ Vlastníci staveb tak podle odvolacího orgánu byli nuceni uzavírat nájemní smlouvy, které ovšem nebyly uzavírány v podmínkách volné soutěže smluvních stran, ale šlo o sjednávání nájemného v podmínkách monopolního, a tedy výhodnějšího, postavení pronajímatele, protože pouze a jedině s ním mohl nájemce sjednat nájemní smlouvu. Tyto negativní účinky nedostatečné hospodářské soutěže dle odvolacího orgánu vedly stát k uplatnění zákonné možnosti provádět státní zásahy v oblasti cen.

Soud v souvislosti s touto argumentací žalovaného (resp. tehdejšího žalovaného), jakož i s otázkou prvního kroku testu proporcionality (kritérium vhodnosti), odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č.j. 8 Afs 47/2010-123, publ. pod č. 2188/2011 Sb. NSS, kde byla posuzována proporcionalita podobně upravené cenové regulace ve vztahu k pozemkům nesloužícím k podnikání nájemců v období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2004, tj. za účinnosti výměrů Ministerstva financí č. 01/2003 a č. 01/2004: „*Nejvyšší správní soud připouští, že opatření v podobě regulace výše nájemného u pronájmů pozemků k nepodnikatelským účelům může být obecně způsobilé ochránit práva nájemců, kteří by v případě dominance či monopolu určitého vlastníka na relevantním trhu mohli čelit nepřiměřeným požadavkům při stanovení výše nájemného. Tato skutečnost však nemůže při vědomí dříve vytyčených východisek připouštějících regulaci sama o sobě legitimizovat jakoukoliv paušální cenovou regulaci nezohledňující např. vlastní předmět pronájmu, jeho využitelnost či příp. hodnotu.*

Městský soud navíc nenabídl přesvědčivé odůvodnění pro své závěry o dominantním, resp. monopolním postavení vlastníků (pronajímatelů) a zůstal v rovině obecného tvrzení. S ohledem na časové období více než 20 let od změny společenských poměrů a vzhledem k rozsáhlé privatizaci veřejného nemovitého majetku pak není možné pouze s odkazem na předchozí režim bez dalšího uzavřít, že je trh pronájmu pozemků k nepodnikatelským účelům stále narušen způsobem vyžadujícím předmětnou regulaci v podobě přijaté správními orgány a akceptované městským soudem v posuzované věci. Žalovaný ani městský soud ostatně nenabídli žádné argumenty, kterými by své obecné závěry rozvedli ve vztahu k nyní posuzované věci.

*S ohledem na nastíněný právní názor Ústavního soudu je jistě nutné rozlišovat i mezi pronájmy různých pozemků, tedy např. pod bytovými domy, určených pro umístění staveb individuální rekreace, nebo určených pro nepodnikatelské využití jako tomu bylo v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud proto odmítl závěry žalovaného směřující k tomu, že v českém právním řádu chybějící zásada *superficies solo cedit* paušálně legitimizuje jakoukoliv cenovou regulaci nájmu pozemků.“*

Soud se s těmito závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že ani v posuzovaném případě cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 v aplikované části (v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d/) nikterak nezohlednil vlastní předmět pronájmu, jeho využitelnost či příp. hodnotu. V posuzované věci žalovaný rovněž nenabídl přesvědčivé závěry o monopolním postavení vlastníků (pronajímatelů) a zůstal v rovině obecného tvrzení, přičemž s ohledem na časové období více než 20 let od změny společenských poměrů a vzhledem k rozsáhlé privatizaci veřejného majetku není možné pouze s odkazem na předchozí režim bez dalšího uzavřít, že trh pronájmu pozemků k nepodnikatelským účelům je stále narušen způsobem vyžadujícím předmětnou regulaci. Shodně s Nejvyšším správním soudem i zdejší soud má za to, že je nutné rozlišovat i mezi pronájmy různých pozemků, přičemž (do konce roku 2013) chybějící zásada *superficies solo cedit* skutečně nemohla paušálně legitimizovat jakoukoliv cenovou regulaci nájmu pozemků.

V projednávaném případě s ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že předmětná cenová regulace (a tedy zásah do vlastnického práva pronajímatelů) nebyla schopna dosáhnout zamýšleného cíle, tj. ochrany veřejného zájmu (hospodářské soutěže),

jelikož má za to, že hospodářská soutěž v rozhodné době (roku 2010) nebyla ohrožena. Z těchto důvodů soud shledal, že předmětná cenová regulace (pouze v posuzované části) selhala hned v prvním kroku testu proporcionality.

Vzhledem ke skutečnosti, že soud z výše uvedených důvodů neshledal, že by byl trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže, soud uzavřel, že cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 v posuzované části byl rovněž v rozporu s § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., jelikož jediná v úvahu připadající podmínka (dle písm. a/ tohoto ustanovení, tj. podmínka ohrožení trhu účinky omezení hospodářské soutěže) nebyla naplněna. Ministerstvo financí při vydání předmětného cenového výměru v posuzované části porušilo § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., když stanovilo cenovou regulaci, k níž ze zákona nebylo oprávněno. V důsledku toho Ministerstvo financí porušilo zásadu vázanosti státní moci zákonem zakotvenou v čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy. V posuzovaném případě žalobci rovněž nebyla uložena povinnost (jednak povinnost stanovit nájemné v maximální výši stanovené předmětným cenovým výměrem, jednak následná povinnost zaplatit pokutu uloženou Finančním ředitelstvím v Českých Budějovicích a Ministerstvem financí) na základě zákona a v jeho mezích, jak ukládá čl. 4 odst. 1 Listiny.

Soud na okraj podotýká, že i kdyby cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) obstál v prvním kroku testu proporcionality, dle jeho názoru by přesto neobstál v krocích dalších. Ohledně druhého kroku, kritéria potřeby, lze najít další možné prostředky, jež by zasahovaly méně intenzivním způsobem do vlastnických práv pronajímatelů, může jít např. o finanční kompenzace za cenovou regulaci ze strany státu (stát by v takovém případě úplně či alespoň částečně nahradil žalobci finanční rozdíl mezi tržní a regulovanou cenou). I v případě, že by předmětná cenová regulace obstála i v druhém kroku testu proporcionality, nemohla ovšem obstát v kroku třetím. Co se týče třetího kroku, kritéria přiměřenosti (v užším smyslu), Ministerstvem financí v projednávaném případě stanovenou cenu ve výši 20 Kč/m² soud shledal značně nepřiměřenou. V posuzovaném případě žalobce pronajímal pozemky nájemcům, aby je tito dočasně užívali k umístění sběrných nádob na směsný komunální odpad. Nejčastěji žalobce nájemcům pronajímal pozemky o velikosti 1 m² (v některých případech i o velikosti 2 m², 3 m², 4 m², 5 m² či 6 m²); za pronájem pozemku o velikosti 1 m² si žalobce s nájemcem mohl dle předmětného cenového výměru sjednat nejvyšší možné roční nájemné ve výši 20 Kč. Soud tuto částku považuje za značně nepřiměřenou, přičemž tato částka zjevně nemohla pokrýt ani administrativní náklady spojené se zpracováním a uzavřením jedné nájemní smlouvy (v roce 2010 činila kupříkladu cena jednoho standardního doporučeného dopisu částku ještě vyšší, a to 26 Kč). Tím by v projednávaném případě došlo k absurdní situaci, kdy by žalobci, v případě, že by dodržoval stanovenou cenovou regulaci, roční nájemné mnohdy ani nepokrylo ani administrativní náklady spojené s uzavřením nájemní smlouvy. S tím pak souvisí i další problematická skutečnost, kterou soud na předmětné cenové regulaci shledal, a sice, že Ministerstvo financí ve svém cenovém výměru ani nepočítalo s možností, že by pronajímatel pronajímal takto malé pozemky nájemcům, a tuto skutečnost nezohlednil ve výši stanovené cenové regulace. Pokud by v předmětné cenové regulaci byla zohledněna skutečnost, že pronajímatel pronajímá jen velmi malou část pozemku, kupříkladu jen 1 či několik málo m², tj. alespoň pro takový případ by bylo připuštěno vyšší maximální

nájemné za 1 m², i takto nastavené kritérium by mohlo mít vliv na ústavnost a zákonnost předmětné cenové regulace. Maximální cenu, bez dalšího stanovenou ve výši 20 Kč/m², ovšem z výše uvedených důvodů nelze považovat za cenu (resp. cenovou regulaci) přiměřenou.

Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) neobstál v testu proporcionality, neboť selhal již v jeho prvním kroku. Ze strany Ministerstva financí (jež vydalo předmětný cenový výměr, resp. jako odvolací orgán potvrdilo rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích o uložení pokuty) tak došlo k nepřiměřenému zásahu do vlastnického práva žalobce zaručeného čl. 11 odst. 1 Listiny.

K námitce žalovaného o tom, že cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 je v části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d) není v rozporu s ústavním pořádkem s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 2229/08, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2015, č.j. 8 As 66/2014-51, přičemž se s jeho argumentací plně ztotožňuje: *„Závěry Ústavního soudu o souladu cenových výměrů Ministerstva financí č. 01/2001, č. 01/2002 a č. 01/2003 s ústavním pořádkem byly obecné, nad rámec nosných závěrů nálezu, a vztahovaly se k úpravě v letech 2001 až 2003. Zároveň byly opřené i o skutečnost, že v dotčených pozemcích byly zahrnuty i specifické pozemky jako hřbitovní místa. Tyto závěry Ústavního soudu ale nikterak nezduvodňují odmítnutí provedení testu proporcionality u úpravy pro rok 2010, tedy úpravy platné a účinné v jiných socio-ekonomických podmínkách a zejména přijaté poté, co ve věcech cenové regulace rozhodoval i Evropský soud pro lidská práva.“*

Soud uzavírá, že cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 byl v posuzované části (části I. oddílu A, položkového čísla 3 písm. d/) v rozporu jak s právem na ochranu vlastnictví dle čl. 11 odst. 1 Listiny, tak i s § 1 odst. 6 zákona č. 526/1990 Sb., a tudíž i s čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy. Z těchto důvodů je v rozporu s odkazovanými součástmi ústavního pořádku České republiky i rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích a na něj navazující rozhodnutí Ministerstva financí o uložení pokuty žalobci za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. Jestliže byla nezákonná (v rozporu s ústavním pořádkem) předmětná cenová regulace v posuzované části, pak je pochopitelně nezákonné (v rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně s týmiž ustanoveními, s nimiž je v rozporu i předmětný cenový výměr v posuzované části) i rozhodnutí o uložení pokuty za nedodržení takové cenové regulace.

Soud podotýká, že cenový výměr Ministerstva financí č. 01/2010 je třeba považovat za právní předpis v materiálním smyslu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99, publ. pod č. 167/2000 Sb., či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č.j. 2 Ao 3/2010-55, publ. pod č. 2141/2010 Sb. NSS). Soud, na rozdíl od orgánů veřejné správy, však tímto cenovým výměrem při svém rozhodování není vázán, resp. je oprávněn posoudit jeho soulad se zákonem (srov. čl. 95 odst. 1 Ústavy). Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2008, č.j. 8 Afs 22/2008-71: *„[B]yl-li předmětný cenový předpis vydán příslušným orgánem a byl-li řádně zveřejněn, správní orgány měly povinnost jej respektovat. Takový postup je v souladu se zásadou zákonnosti výkonu veřejné správy zformulovanou v § 2 odst. 1 správního řádu tak, že správní*

orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Správní orgány jsou tedy ve své činnosti vázány všemi právními předpisy, které jsou součástí právního řádu, počínaje Ústavou a ústavními zákony přes zákony až po podzákonné právní předpisy. Na rozdíl od soudů jsou správní orgány vázány všemi podzákonnými právními předpisy, včetně těch, o nichž mají eventuálně za to, že odporují normám vyšší právní síly. Nejvyšší správní soud ovšem dodává, že soudy jsou ve své rozhodovací činnosti postaveny Ústavou do zcela odlišné pozice. V souladu s článkem 95 odst. 1 Ústavy je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.“

Právní názor soudu, jímž je žalovaný i správní orgán prvního stupně vázán (srov. § 78 odst. 5 s.ř.s.), převáží nad povinností správních orgánů aplikovat v této věci podzákonný právní předpis. Soud v této souvislosti znovu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č.j. 8 Afs 47/2010-123: „*Jak Nejvyšší správní soud dříve argumentoval, žalovaný byl cenovými výměry vázán. Není jimi ovšem vázán soud, který mj. s ohledem na neunesení důkazního břemene žalovaným dospěl se shora uvedenou argumentací k závěru o jejich nezákonnosti - konkrétně rozporu s § 1 odst. 6 zákona o cenách v rozhodném znění. Závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v tomto rozsudku pak převáží nad povinností správních orgánů aplikovat v této věci podzákonný právní předpis. Žalovaný tak v nyní posuzované věci nebude moci aplikovat nezákonné cenové výměry a uložit na jejich základě sankci za správní delikt.“*

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí Ministerstva financí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že soud ze stejných důvodů shledal i nezákonnost rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích, zrušil i toto rozhodnutí jakožto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. Správní orgány jsou podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku, přičemž tato vázanost právním názorem soudu převáží i nad povinností aplikovat v posuzované části shora označený cenový výměr jakožto podzákonný právní předpis.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, přičemž v souladu s § 110 odst. 3 věty první s.ř.s. rozhodoval i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 2.000 Kč a z kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce výši 4.200 Kč za 2 úkony právní služby učiněné před 1. 1. 2013 (převzetí věci, sepsání žaloby) po 2.100 Kč dle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, dále ve výši 6.200 Kč za dva úkony právní služby učiněné po 31. 12. 2012 (účast na jednání, sepsání kasační stížnosti) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2013, související paušální poplatky v celkové výši 1.200 Kč (4 x 300 Kč) dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 21% DPH ve výši 2.436 Kč (z částky 11.600 Kč). Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 21.036 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2017

JUDr. Slavomír Novák ,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.